

Sygn. akt II Ka 144/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Robert Rafał Kwieciński

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Katarzyny Jaśniak prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kole

po rozpoznaniu w dniu: 14 czerwca 2019 roku

sprawy J. B.

oskarżonego z art. 178a§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole

z dnia 13 grudnia 2018 roku sygn. akt II K 757/18

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł oraz opłatę za to postępowanie w wysokości 80 złotych.

SSO Robert Rafał Kwieciński

Sygn. akt II Ka 144/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 grudnia 2018 r. w sprawie o sygn. akt II K 757/18 Sąd Rejonowy w Kole uznał oskarżonego J. B. za winnego przestępstwa z art. 178a§1 k.k., popełnionego w ten sposób, że w dniu 1 lipca 2016 r. w K. na ul. (...) w woj. (...), prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym – kierował samochodem m-ki P. o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, tj. 0,34 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i za to na podstawie art. 178a§1 k.k. wymierzył mu karę 80 stawek dziennych grzywny w wysokości 10 złotych każda z nich; ponadto na podstawie art. 42§2 k.k. i art. 43§1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, określonych w kategorii B prawa jazdy na okres 3 lat oraz na podstawie art. 43a§2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości apelacją obrońcy oskarżonego, który zarzucił:

obrazę przepisów postępowania – w szczególności:

art. 353§1 i 2 k.p.k. – polegającą na nieuwzględnieniu wniosku obrońcy o odroczenie rozprawy; a stąd rażące naruszenie norm art. 367, 374§1, 386, 388, 390 k.p.k. oraz Dyrektywy P.E. i R. (UE) (...) z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w

postępowaniu karnym, czym została obrażona podstawowa zasada procesu karnego przez pozbawienie oskarżonego prawa do obrony – art. 6 k.p.k.;

art. 410 k.p.k. – polegającą na braku uwzględnienia i należytej oceny wszystkich okoliczności zaistniałych w sprawie, a w szczególności okoliczności podnoszonych w treści uzasadnienia od wyroku Sądu Rejonowego w Kole z dnia 7 czerwca 2018 r. w sprawie II K 884/16;

art. 7 k.p.k. w zakresie dokonania ustaleń co do aspektów medycznych, w tym wskazanych na k. 3 uzasadnienia, bezpośrednio przez sąd, bez przeprowadzenia w tym zakresie dowodu z opinii biegłych lub biegłego, chociaż okoliczności te wchodzą w zakres wiedzy medycznej a nie w zakres doświadczenia życiowego;

i wniósł o:

zmianę zaskarżonego wyroku i warunkowe umorzenie postępowania karnego,

ewentualnie o

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi i instancji.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się bezzasadna, choć przyznać należy, iż skarżący trafnie podniósł zarzut obrazy art. 353§1 i 2 k.p.k., nie miało to jednak żadnego wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia, sam obrońca nie próbował nawet wykazać takiego wpływu na treść wyroku, a w takiej sytuacji apelacja nie mogła być uwzględniona.

Przed przystąpieniem do analizy zarzutów zawartych w apelacjach sąd odwoławczy pragnie zauważyć, iż orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów. Analiza dowodów przeprowadzonych przez sąd rejonowy znajduje pełne odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424§1 i 2 k.p.k., co pozwala w pełni na przeprowadzenie kontroli instancyjnej.

Sąd okręgowy pragnie również podkreślić, iż Sąd Rejonowy w Kole w sposób prawidłowy oraz dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe oraz wnikliwie i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych, co do samego przebiegu zdarzenia. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone odpowiednio dokładnie i starannie. Ocena materiału dowodowego w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu przez sąd rejonowy dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Co więcej, jest ona oceną wszechstronną, bezstronną i jest zgodna z zasadami wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Sąd okręgowy nie stwierdził także błędów logicznych, jak i faktycznych w rozumowaniu sądu rejonowego. W związku z powyższym kontrola apelacyjna uzasadnia twierdzenie, że zaskarżony wyrok został, tak jak tego wymaga norma zawarta w art. 410 k.p.k., prawidłowo i w pełni oparty na poprawnie dokonanej ocenie materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania.

Jak już wyżej wskazano sąd rejonowy dopuścił się obrazy art. 353§1 i 2 k.p.k., ponieważ przeprowadził w dniu 13 grudnia 2018 r. rozprawę główną i wydał w tym samym dniu wyrok, pomimo że pomiędzy doręczeniem zawiadomienia obrońcy a terminem rozprawy nie upłynęło 7 dni (doręczono to zawiadomienie obrońcy w dniu 11 grudnia 2018 r. – karta bez numeracji przed kartą 247). Obraza przepisu art. 353§2 k.p.k. nie należy jednak do bezwzględnych przyczyn odwoławczych wyliczonych w art. 439§1 k.p.k., które prowadzą do uchylenia orzeczenia, a jedynie stanowi obrazę przepisów postępowania karnego wymienioną w art. 438 pkt 2 k.p.k. W takiej sytuacji, aby zarzut ten mógł odnieść skutek konieczne jest wykazanie, że obraza tego przepisu mogła mieć wpływ na treść orzeczenia (por. postanowienie SN z dnia 4 stycznia 2011 r., (...) 26/10, legalis nr 417466). Tej okoliczności apelujący nie wykazał, nawet można jednoznacznie stwierdzić, iż obraza tego przepisu nie miała wpływu na treść zaskarżonego wyroku, sprawa niniejsza była bowiem rozpoznawana po raz drugi, po wcześniejszym uchyleniu wyroku Sądu Rejonowego w Kole przez tut. sąd.

Podczas pierwszego przewodu sądowego w dniu 29 marca 2018 r. oskarżony złożył wyjaśnienia (k. 190). Po drugie sprawa niniejsza nie jest szczególnie zawiła, skomplikowana i obszerna dowodowo, tak aby wymagany był dłuższy okres czasu dla przygotowania się do rozprawy głównej.

Nie można natomiast zgodzić się ze skarżącym, aby doszło do obrazy przepisów art. 6, art. 367 k.p.k., 374§1 k.p.k., art. 386 k.p.k., art. 390 k.p.k. i dyrektywy P.E. i R. (UE) wskazanej w apelacji. Oskarżony został bowiem zawiadomiony o terminie rozprawy już w dniu 27 listopada 2018 r. (k. 242) i nie stawił się na tę rozprawę, pomimo że nie znał decyzji sądu w przedmiocie wniosku obrońcy o odroczenie rozprawy, wniosek ten został złożony dopiero w toku rozprawy w dniu 13 grudnia 2018 r. Ponadto obrońca był obecny na ww. rozprawie.

Niezasadny jest też zarzut obrazy art. 410 k.p.k. Sąd I instancji precyzyjnie wskazał z jakich powodów nie znalazł podstaw do warunkowego umorzenia postępowania. W szczególności oskarżony posiadał 0,34 mg alkoholu na litr wydychanego powietrza, co stanowi 0,714 promila alkoholu we krwi, a wartość ta znacznie upośledza funkcje psychofizyczne (por. str. 3 i 5 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Ponadto wskazania wiedzy są wystarczające, aby stwierdzić, iż spożycie jednego piwa nie spowodowałoby tak dużego stężenia alkoholu we krwi, konieczne tu było spożycie co najmniej dwóch dużych – półlitrowych piw o znacznej zawartości alkoholu. Sąd meriti dokonując w tym zakresie ustaleń nie dopuścił się jakiegokolwiek obrazy art. 7 k.p.k. Ponadto oskarżony ma 65 lat, posiada wykształcenie wyższe, jest osobą w pełni poczytalną. Wszystkie te okoliczności potwierdzają jego znaczny stopień winy – musiał on bowiem w pełni ogarniać świadomością karygodność swojego zachowania i pomimo to dopuścił się przedmiotowego czynu, a w takiej sytuacji warunkowe umorzenie postępowania byłoby sprzeczne z treścią art. 66§1 k.k.

Ponadto sąd odwoławczy uznał że kara i środki karne wymierzone oskarżonemu były adekwatne do stopnia jego winy i społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu. Kara i środki karne orzeczone zostały praktycznie w najniższym możliwym wymiarze.

W konsekwencji na podstawie art. 437§1 k.p.k. sąd okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Orzeczenia o kosztach sądowych zawarte w punkcie II wyroku sądu odwoławczego znajduje uzasadnienie w przepisach art. 627 k.p.k., art. 634 k.p.k. i art. 636§1 k.p.k. oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych.

SSO R.R. Kwieciński